

עמת (ירושלים) 18508-10-24 - י' צ' נ' מדינת ישראל

עמ"ת (ירושלים) 18508-10-24 - י' צ' נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

עמ"ת (ירושלים) 18508-10-24

י' צ'

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

[14.10.2024]

כבוד השופט דוד זילר

החלטה

1. זהו ערר על החלטת בית משפט השלום במ"ת 71507-09-24 מיום 30.9.24 במסגרתה קבע בית המשפט קיומן של ראיות לכאורה כנגד המשיב, וכן הורה על המשך מעצרו במעצר בית בפיקוח כפי שנקבע במסגרת דיון קודם, וזאת בהסכמת המשיבה.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד.
3. על פי עובדות כתב האישום ביום 24.09.2024 התגלע בין העורר למתלוננת ויכוח במסגרתו קילל העורר את המתלוננת ובתגובה שפכה המתלוננת תכולת כוס לעברו. או אז העורר השליך לארץ את מכשיר הטלפון הנייד שאחזה המתלוננת וכן את כוס הזכוכית והרמקול ואלו נופצו.
4. כן סטר העורר למתלוננת כך שראשה נהדף מעוצמת המכה. הוא גם השליך כיסא על הארץ, והמתלוננת סטרה לו בכדי להדוף אותו.
5. מיד ובסמוך, השליך העורר את המתלוננת על הארץ על שבירי הזכוכית, משך מצווארה 3 שרשראות ותלש את העגילים מאוזנה. בהמשך דחף העורר את המתלוננת לעבר השביל, משך אותה מבגדיה והשליך אותה על משטח עץ על הקרקע וקרע את נעליה. בהמשך, אחז העורר בידו בפנס בזמן שהוא רוכן מעל המתלוננת עד שהגיעו למקום עוברות אורח והעורר חדל ממעשיו.
6. בדיון בבית משפט השלום, וגם בפני, חולק העורר על קיומן של ראיות לכאורה. לטענתו, המתלוננת היא שתקפה ראשונה את העורר, כאשר היא שפכה על העורר ויסקי מכוס שהיתה בידיה. כן נטען, כי מתוך חקירת המתלוננת במשטרה עולה כי המתלוננת מגלה קינאה ואובססיה כלפי העורר, כי היא זו שקיללה אותו ראשונה, וכי היא סטרה לו. על פי הנטען, אלו לא באים לידי ביטוי בכתב האישום, אך יש בהם כרסום בנוגע לראיות שכנגד העורר.
7. נטען עוד, כי המתלוננת היתה שיכורה והדברים נטענו על ידי העורר בזמן אמת, אך זכו להתעלמות מצד המשטרה. כן נטען, כי הגם שהמתלוננת טענה כי העורר תלש לה את העגילים, הרי שמתוך סרטון הוידאו שהוצא ממצלמות הגוף של השוטר מיום האירוע, ניתן לראות את העגילים על המתלוננת. כך ניתן לראות גם בתמונות שצולמו על ידי חוקר המשטרה.
8. כמו כן נטען, כי ניתן להבחין בפציעה בגבה של העורר עצמו, מה שמלמד על האופן בו העוררת היא שתקפה אותו.

9. בכל אלו טוען העורר, כי חל כרסום בראיות המאשימה, באופן בו אף השמת העורר במעצר בית, פוגעת בו, ואף מפלה אותו לעומת המתלוננת.
10. לעניין תנאי מעצר המשיב, קבע בית המשפט כי לא מצא בשלב זה לאפשר לעורר לצאת ממעצר הבית לצרכי עבודה. בעניין זה טוען העורר, בין היתר, כי הוא בן 65 ונעדר עבר פלילי, כך שהגם אופי האישום, אין נשקפת ממנו מסוכנות. במצב זה, יש מקום לדבריו לאפשר לו יציאה לעבודה לצרכי פרנסה. בית המשפט קבע כי תסקיר בעניינו של העורר יוגש עד ליום 3.11.24 וקבע דיון בעניין ליום 4.11.24.
11. בהינתן מצב דברים זה, ובטרם ניתנה החלטתו הסופית של בית המשפט בעניין תנאי מעצרו של העורר, הערר שהוגש מהווה ערר ביניים. פסיקה עקבית קובעת, כי על דרך הכלל אין מקום לברר ערר על החלטת ביניים, שעניינה קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה או הפנייה לקבלת תסקיר מעצר, ויש להמתין לקבלת החלטה סופית.
12. ר' למשל בש"פ 8909/23, קוממי, שם נקבע לא מכבר (1.1.24):
- "ראשית, הערר הוא ערר על החלטת ביניים של בית המשפט המחוזי. ככלל, אין מקום להידרש לעררים כאלה ויש להמתין לכך שבית המשפט קמא יסיים את מלאכתו. זאת מאחר שהערר עשוי להתייגר אם בסופו של דבר במסגרת ההחלטה הסופית תחליט הערכאה הדייונית להורות על שחרורו של הנאשם בתנאים כאלה או אחרים. את הערר יש להגיש לכן בדרך-כלל רק לאחר שבית המשפט מקבל החלטה סופית בעניינו של העורר. בית המשפט של הערעור אינו חייב להידרש לכל ערר על החלטת ביניים, ועליו להפעיל שיקול דעת תוך התחשבות בשיקולים מעשיים של יעילות דיון וחיסכון במשאבי שיפוט (ראו בש"פ 478/12 אל אעסם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.1.2012) (להלן: אל אעסם))."
13. הגם שבנסיבות אלו ניתן היה לסיים החלטה זו כאן, אציין מעל הצורך כי גם לגוף הדברים, ולבטח מעת שמדובר בשלב ביניים, לא מצאתי להתערב בהחלטת בית משפט השלום זאת לאחר גם עיון בחומר החקירה.
14. כתב האישום מתבסס ברובו על גרסת המתלוננת, אשר מתארת את האופן בו תקף אותה לדבריה העורר, כאשר לדבריה העורר סטר לה, נתן לה מכה, ניפץ את הפלאפון ואת הרמקול וריסק אותם על הרצפה, תלש שרשראות ועגילים, משך בגדיה, זרק אותה על הרצפה, ועוד. המתלוננת מתארת בחקירתה כי ניסתה להיאבק בעורר והדפה אותו אך אז הפיל העורר את המתלוננת על שברי הזכוכיות.
15. מעבר לדברי המתלוננת, קיימים בעניין גם דוח פעולה של השוטר שהגיע לאירוע. מדוח חקירה זה עולה כי על המתלוננת היו סימני דם וסימני חבלה. בדוח מציין השוטר כי לדברי העורר המתלוננת הייתה שיכורה והיא זו שהתחילה, אך כפי שמציין גם בית משפט השלום, לא נרשם בדוח כי גם השוטר התרשם כי המתלוננת שיכורה.
16. כמו כן, המשטרה הזועקה לארוע בעקבות דיווח עוברות אורח שהבחינו במתרחש ופנו למשטרה. כפי שמציין בית משפט השלום, מתמלול השיחה למוקד מאה עולה כי נמסר למשטרה כי הגבר ניפץ זורק כל מיני דברים וכי האישה הייתה "מאד מאד מקופלת ומכווצת בתוך עצמה".
17. אחת מעדות הראיה, מסרה כי ראתה את המתלוננת שכובה על הרצפה, כאשר המשיב רוכן מעליה. שתי העדות העידו על הלך רוחה של המתלוננת, והיותה פצועה. כן מסרו העדות על מצבה הנפשי הנסער של המתלוננת בזמן האירוע.
18. בכל הנוגע לשלב הדברים הנוכחי, יוזכר כי "... לצורך קביעה כי נגד נאשם קיימות ראיות לכאורה הקושרות אותו לביצוע העבירות המיוחסות לו, לא נדרשת הוכחת אשמתו ברף הפלילי, אלא, די בכך שבמארג הראיות לכאורה טמון פוטנציאל להרשעת נאשם הגבוה מפוטנציאל זיכוי" (בש"פ 804/23 מוחמד נורי נ' מדינת ישראל (6.2.23 פס' 22)). כמו כן, "ככלל לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתית ראייתית לכאורית בתיק" (בש"פ 3526/13 סוהיל כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.13 פס' 7)).
19. בהינתן רף זה, ובשים לב לטיב הראיות הקיים, לא מצאתי כי יש מקום להתערב במסקנתו של בית משפט השלום, בדבר קיום ראיות לכאורה. מובן, כי אין בדבר כדי להכריע לגבי המשפט גופו, וכפי שציין גם בית משפט השלום, טענות העורר כי יש להעדיף את גרסתו על פני זו של המתלוננת, יבחנו במסגרת ההליך העיקרי. במסגרת זו יבחנו גם טענות העורר בנושא גרסתה של המתלוננת בדבר תלישת עגיליה, והמשמעות שיש לדברים.
20. בכלל הנסיבות האמורות, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט השלום, והערר נדחה. כאמור, ממילא בשלב זה החלטת בית משפט השלום הינה בגדר החלטת ביניים, וממתנה לתסקיר בעניינו של העורר, אשר על בסיסו יקבע באשר למעצרו של העורר או חלופות בעניין, ואין בהחלטה זו כדי לקבוע מסמרות בעניין. ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"ה, 14 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.